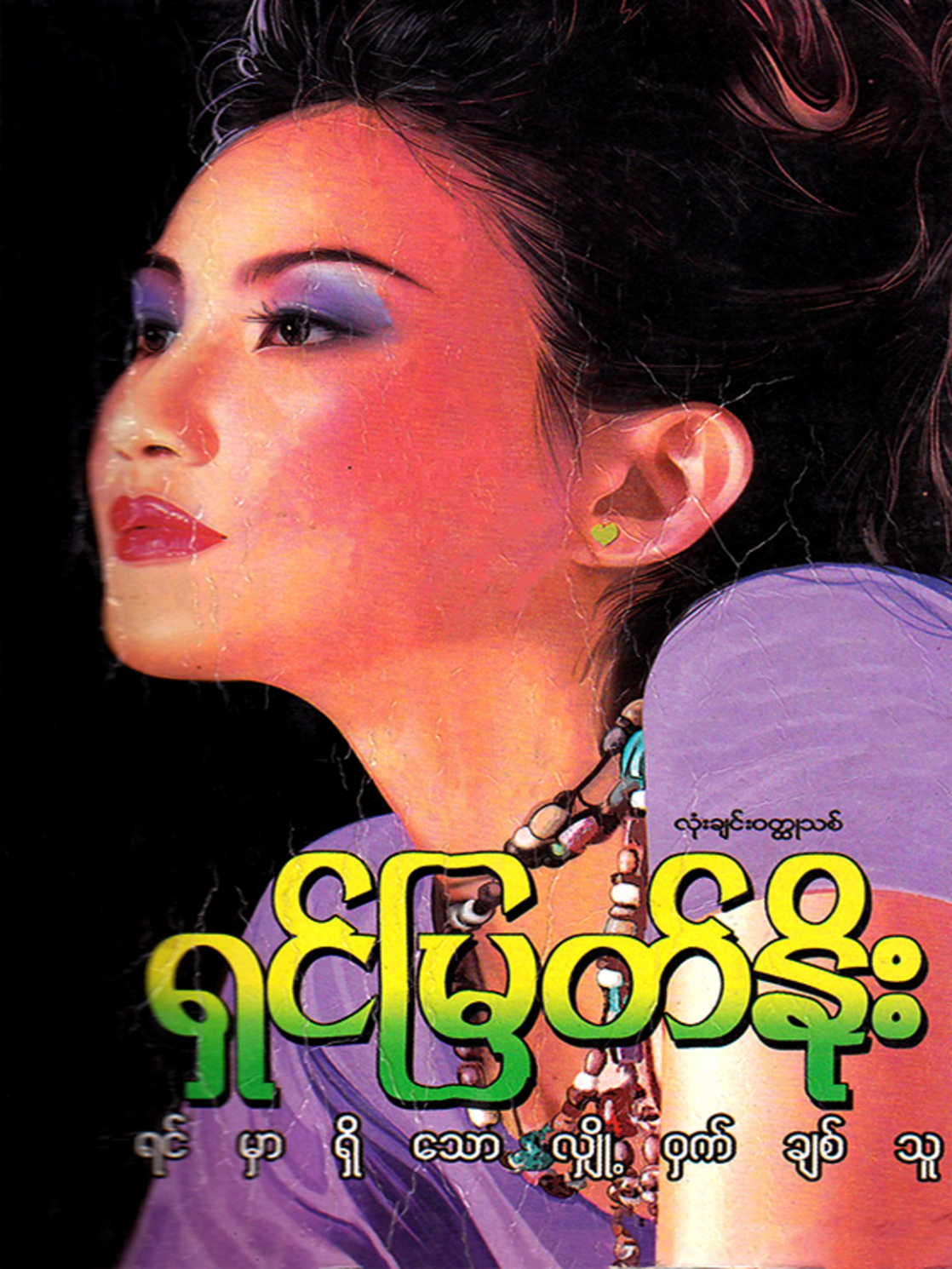

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်ဖြတ်နိုး

ရှင် မှာ ရှိ သော လျှို့ဝှက် ချစ် သူ

အခန်း(၁)

"ဒါ.....ဦးမိုးတိမ်ခတို့ ခြံ ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ် ...ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ၊ ကလေးမ"

"ဟို...ကျွန်မ ...ကျွန်မ ...သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာတွေ့လို့ အလုပ် လာလျှောက်တာပါ"

"ဪ...ဟုတ်လား။ ဒါဆို ဝင်ခဲ့လေ ကလေးမ၊ တိုက်ထဲမှာ ဒေါ်နေ ရီနုနု ရှိတယ်"

ဒေါ်နေရီနုနုတဲ့ ။

သူမစိတ်တွေ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားပေမယ့် သတိရှိစွာပင် ထိန်း ချုပ်နိုင်ခဲ့သည် ။

ဒီနေရာကို သူမရောက်အောင် လာခဲ့ပြီးပြီလေ။

ဒါဆို...

ဘာတွေအတွက် ထပ်ပြီးတွေဝေနေဦးတော့မလဲ။

ရဲရဲကြီး ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ ပဲ ကြိုးစားရတော့မှာ ပေါ့။

"ကလေးမ"

"ရှင်"

"ဝင်လေကွယ်"

"ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ အဘ"

သူမ...

တံခါးသော့ပံလေး ဖွင့်ထားသော ခြံစောင့်အဘကြီးရဲ့ အသိပေးသံကြားမှ ခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ ကပျာကယာ ဝင်လိုက်သည်။ ။

ပြီးနောက် ကွန်ကရစ်လမ်းမကြီးအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ လျှောက်ကာ မိုးထက်သို့ မြင့်မားလျက်ရှိသော ကြက်ဥနှစ်ရောင် တိုက်အိမ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်သွားလိုက်၏။

နဂါးပုံထွင်းထုထားသော ပန်းကနုတ် ကျွန်းတံခါးချပ်ကြီးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ကာ အထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည် ဆိုလျှင် အေးစိမ့်သော အဲယားကွန်းလေ၏ အတွေ့ကြောင့် ကြက်သီးလေးများ ဖြန်းခနဲပင် ထသွားရသည်။ ။

အားပါးပါး...

တကယ့်ကို နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလဲ ရောက်သွားရသလိုပါပဲလား။

ကြီးမားကျယ်ပြန့်လွန်းသော ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးဆီ ဝေဝဲကြည့်လိုက်မိသည် ဆိုလျှင်ပဲ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတစ်စုံက ပြူးကျယ်ကာ သွား၏။

"အဟမ်း..."

ဟင်...။

ချောင်းဟန့်သံတစ်ခုကြောင့် သူမထိုနေရာဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အသက်အနည်းငယ် ကြီးရင့်သော အမျိုးသမီး ခပ်ချောချော ခပ်

တောင့်တောင့် တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ ကြည်လဲ့စွာ သူမနှုတ် ခမ်းသားလေးတွေက ပြုံးသွားသည်။ ။

"မမ...ကျွန်မ သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာတွေ့လို့ အလုပ်လာလျှောက်တာပါ"

"မင်း...မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ် ကောင်မလေး"

"ရှင်"

"မင်း စောစောက မမလို့ ခေါ်လိုက်တာလား"

"ဟို...ဟို...ကျွန်မ ...ကျွန်မ"

"ဟင်...ဟင်း"

အို ...

တစ်ဖက်က အမျိုးသမီးဆီက ပျံ့လွင့်လာသော ရယ်သံကြောင့် သူမကြောင်အသွားရသည်။ ။ သူမဘာများ မှားသွားသလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို ချက်ချင်းစဉ်းစားကာနေမိ၏။

"မင်းမဆိုးဘူး ...ကောင်မလေး မင်းမှာ သိပ်အမြင်ကြည်လင်တဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံရှိတယ် သိလား။ ဟင်း..ဟင်း မမလို့ ခေါ်လိုက်တဲ့ မင်းအသံကြောင့် မင်းကို ချက်ချင်း အလုပ်ခန့် ချင်စိတ်တွေတောင် ပေါ်သွားရပြီ၊ မင်းသိပ်တော်တာပဲ"

"ရှင်"

"တို့ က အသက်လေးဆယ်ကျော်နေပြီကွ"

"အို..."

"မင်း...မထင်ဘူးမဟုတ်လား"

ကြည့်စမ်း...

အသက်လေးဆယ်ကျော်ပြီတဲ့ ။

မေမေ့ထက်ငယ်လှ သုံးလေးနှစ်ပေါ့။

သို့သော်...

ငယ်ရွယ်နုပျိုကာ တအားကို လန်းဆန်းနေသည် ။
ကျန်းမာရေးချူချာကာ အဘွားကြီးအိုပေါက်စလေးလို ဖြစ်နေတဲ့ မေမေ
နဲ့ ဆီနဲ့ ရေလိုပင် ကွာခြားလွန်းနေသည် ။ ထိုလောက်ထိ မှားယွင်း
လောက်အောင်ပင် နုနယ်လွန်းနေ၏။

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"သီတကူပါ"

"တို့ က နေရီနုနုပါ။ ဦးမိုးတိမ်ခရဲ့ ဇနီး ဒေါ်နေရီနုနုဆိုတာ တို့ ပဲ သီ
တကူ"

မြတ်စွာဘုရား။

ဒါ...

ဒေါ်နေရီနုနုပါလား။

ကြည့်စမ်း..

နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်ကို နုပျိုနေတာပါပဲလား။

ဒါကြောင့်လည်း ..

ဦးမိုးတိမ်ခအနားမှာ ထာဝရရှိနေနိုင်တာပေါ့။

"ကျွန်မ...ကြော်ငြာထားတာတွေလို့ အလုပ်လာလျှောက်တာပါ။ အ

နံတီနေရီနန"

"ဟင်း..ဟင်း"

သီတကူစကားကြောင့် ဒေါ်နေရီနနက သူမကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးငေး
ကြည့်ကာ နှစ်သက်စွာပင် တဟင်းဟင်းရယ်ရင်း
ဆိုဖာခုံအနက်ရောင်ကြီးများ ရှိရာ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးဆီ
တရွေ့ရွေ့ကျောခိုင်းလျှောက်သွား၏။

သီတကူ

ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိအောင်ပင် ရှိနေရသည် ။ ဒေါ်နေရီနန ဝ
င်ထိုင်လိုက်တဲ့ ဆိုဖာခုံလွတ်ကြီးဆီပဲ သွားပြီး သူမ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံ
တွင် ပဲ ဝင်ထိုင်ရမလား။ ရပ်နေမြဲ နေရာလေးမှာ ပဲ ဆက်ပြီး ရပ်နေရမ
လားဆိုတာပင် မစဉ်းစားတတ်တော့။

သေချာတာကတော့

ဒေါ်နေရီနနသည် သူမကို ထိုင်ဖို့ ခွင့်လုံးလုံး မပေးခြင်းပင်။

ဒီတော့...

နေရာလေးမှာ ပဲ သူမ ဆက်ပြီး ရပ်နေရတော့မှာ ပဲပေါ့။

"သီတကူ"

"ရှင်"

"မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပါ"

"မင်း ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘယ်လောက်ထိ လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ"

"ရှင်"

"လူနာတစ်ယောက်ကို ပြုစုဖို့ ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံ စိတ်ရှည်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် မင်းကိုပြောတာပါ"

"သီတကူ တာဝန်ယူနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ် အန်တီ"

ဒေါ်နေရီနုနုရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်စူးစူးတွေက လှပဖူးစင်းနေတဲ့ သီတကူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆီသို့ ဆတ်ခနဲ ကျရောက်သွားရ၏။

မဆိုးဘူး

သူမလိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ ကိုက်ညီနေတဲ့ သီတကူ။

ဒီကောင်မလေးကို လက်လွှတ်မခံလို့ မဖြစ်ဘူး။

သီတကူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အသက်ကငယ်ပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ထွားမှုကတော့ လုံးဝမငယ်ချေ။ မြင့်မားတဲ့ အရပ် ဖြူနုဝင်းမွတ်နေတဲ့ အသားအရေ၊ တောင့်တင်းဖြောင့်စင်းနေသည့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားတို့ ကြောင့် မြင်ရသူ မိမိပင် တအံ့တဩ ငေးမောယူရသည် ။

သေးကျဉ်းကာ ခပ်ပြေပြေနဖူးပြင်လေးနှင့် ဇင်ရော်တောင်လို ကော့ပျံနေသော မျက်ခုံး၊ အရည်တစ်မျိုး ပျော်ဝင်ကာ စိုလက်နေသည့် ညှို့့မျက်ဝန်း တစ်စုံနှင့် ချွန်ချွန်သွယ်သွယ်နှာတံ၊ ပြီးမှ နှင်းဆီဖူးလေးလို ငုံခဲနေသည့် ပန်းသွေးရောင်နှုတ်ခမ်းလေး...

လှတယ်..

သိပ်လှတဲ့ သီတကူပဲ။

ဟင်း...ဟင်း။

အဲဒီအလှတွေကိုပဲ ဒေါ်နေရီနုနုက လိုချင်တာလေ။

ဒါကြောင့်..

ကြော်ငြာထဲမှာ ရုပ်ရည်ချောမောလှပရမည်ဟု တစ်ခါတည်း ထည့်ထားတာပေါ့။

ကြော်ငြာတဲ့ နေ့ကစပြီး တစ်ပတ်တင်းတင်း ပြည့်တာတောင် အလုပ်လျှောက်မည့်သူ တစ်ယောက်မျှမရှိချေ။

သီတကူပါ။

ပထမဆုံးလျှောက်တဲ့ အမျိုးသမီးကလေးပဲ။

"သီတကူ"

"ရှင်"

"အနည်းဆုံး ခြောက်လလောက်တော့ မင်းပေးရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်းကို လစာကောင်းကောင်း ပေးမှာ ပါ။ မင်းဘက်က လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ခံဝန်ကတိတော့ လက်မှတ်ထိုးရလိမ့်မယ် သီတကူ"

"ရှင်"

"ဟုတ်တယ်....သီတကူ၊ မင်းအခု လျှောက်တဲ့ အလုပ်ဟာ အလုပ်စည်းကမ်းအရ သွေဖီချင် သွေဖီနေပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့တို့ က အလုပ်တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ လုပ်တတ်တယ် သီတကူ၊ ဒါကြောင့် မင်း မကျေနပ်ရင် ပြန်နိုင်တယ်"

ပြတ်သားလိုက်တဲ့ ဒေါ်နေရီနုနု။

ခံဝန်ကတိလက်မှတ် ထိုးမထားနိုင်ရင် အလုပ်မခန့်ဘူးဆိုတဲ့ သ

ဘောပေါ့လေ။

"သီတကူ ...ထိုးပါ့မယ်"

သူမ...

ဒီမှာ အလုပ်ဝင်ရဖို့ တစ်ခုတည်းကိုပဲ ဦးတည်ကာ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်မိသည် ။

ဦးမိုးတိမ်ခ

သူမ

ဦးမိုးတိမ်ခကို တွေ့ချင်သည် ။

ဦးမိုးတိမ်ခဆိုတာ ဘယ်လိုလူတစ်ယောက်လဲဆိုတာ သီတကူ သိချင်သည် ။ ဒါကြောင့် ဒီခြံကြီးထဲကို ဝင်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးတွေ ချောင်းနေခဲ့တာပေါ့။ အခုတော့ သီတကူအတွက် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဖြစ်သွားရသည် ။ ကြော်ငြာတစ်ခု သတင်းစာတစ်ချပ်ပိုမှာ ပါလာ၏။

လူနာပြုစုဖို့ အလုပ်သမားတစ်ဦး အလိုရှိသည် တဲ့ ။

ဦးမိုးတိမ်ခရဲ့ နာမည်နှင့် လိပ်စာပါလာ၏။

သီတကူ..

ထိုစာပိုဒ်လေးကို ဖတ်ပြီး စိတ်အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားသွားရသည် ။

ဒါ...

အခွင့်ကောင်းပဲ

သီတကူရဲ့ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်စလေးပဲလေ။

ချက်ချင်းကို သွားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်၏။

"သီတကူ"

"ရှင်"

"မင်းကို တစ်လတစ်သိန်းပေးမယ်"

"ရှင်"

"ဟောဒီ စာချုပ်ကို မင်းဖတ်ကြည့် သီတကူ၊ ခြောက်လစာအတွက် ပထမဆုံး နှစ်လစာကို မင်းသုံးစွဲဖို့ ကြိုတင်ထုတ်ပေးထားပြီး ကျန်လစာကိုတော့ မင်းပြန်တဲ့ နေ့မှာ အပြီးပေးချေမယ်လို့ တစ်ခါတည်း ရေးထားတယ်။ တစ်ဦးဦးဘက်က ချိုးဖောက်ရင် ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ဆပြန်အလျော်ပေးပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ဝန်ခံကတိစာချုပ်ပဲ ၊ မင်းလက်မှတ်ထိုးလိုက် သီတကူ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မင်းကို အလုပ်ခန့်ပြီး ဖြစ်တဲ့ အတွက် မင်းအဝတ်အစားတွေ မင်းပြန်ယူလာခဲ့လေ။ အဲဒီ အခါကျမှ မင်းလက်မှတ်ထိုးလည်း ဖြစ်ပါတယ်"

"ကျွန်မ တစ်ခါတည်း ယူလာပါတယ်။ နယ်ကလာတာဆိုတော့ တစ်ခါတည်း ပါလာတယ်လေ"

"မင်း...ဘယ်နယ်ကလာတာလဲ"

"မိုးကုတ်ကပါ"

"ဝေးလိုက်တာ ...မင်းရဲ့ မိဘတွေကိုရော ဒီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်တဲ့ အကြောင်း တိုင်ပင်ပြီးပြီလား၊ တော်ကြာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ ဖြစ်နေမှ"

"

"ကျွန်မမှာ မိဘတွေမရှိတော့ပါဘူး အန်တီနေရီနဲ့"

"ဟင်"

"ကျွန်မ မေမေ ဆုံးသွားတာ မကြာသေးဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ တစ်ခါတည်း ရန်ကုန်မှာ အခြေချဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာ"

"ရန်ကုန်မှာ မင်းဆွေမျိုးတွေရှိလို့ လား"

"ရှိတော့ရှိတယ် ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောအမျိုးက ကျွန်မကို အသိအမှတ်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါကြောင့် အဆောင်တစ်ခုမှာ လခပေးနေပြီး အလုပ်ရှာနေတာပါ"

"ကောင်းတယ် သီတကူ"

"ရှင်"

"အခုလို နောက်ကြောင်းအေးတာကိုပဲ ငါကလိုချင်တာ"

ဟင်...။

"မင်း ဒီမှာ ပဲ ကြိုးကြိုးစားစား အလုပ်လုပ်ပေါ့ သီတကူ၊ မင်းနေသလောက် တို့ က အလုပ်ခန့်ထားမှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်"

"ရော့ စရန်ငွေနှစ်သိန်း၊ ဟော့ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုး"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်"

သီတကူ...

စာချုပ်လေးကို ခပ်သွက်သွက်ပင် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည် ။

စာချုပ်လေးကို ဒေါ်နေရီနဲ့က ကောက်ယူပြီး သူမရဲ့ လှပဝိုင်းစက်

တဲ့ လက်ရေးလေးနဲ့ ဆိုင်းလေးကို ကြည့်ကာ ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ်
ညှိတ်နေ၏။

"အန်တီနေရီနုနု"

"ပြော"

"ကျွန်မ ပြုစုရမယ့် လူနာက"

"ဦးမိုးတိမ်ခကိုပဲ သိတကူ"

"ရှင်"

"မင်းပြုစုရမယ့်လူနာက ဦးမိုးတိမ်ခလို့ ပြောတာ"

အိုး...။

သိတကူ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်က နှင်းဆီနီနှုတ်ခမ်း
ဖူးဖူးလေး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်ဟသွားရသည် ။

အခန်း(၂)

သီတကူတစ်ယောက် ထိုအခန်းတံခါးချပ်ကို ညင်သာစွာ ခေါက်လိုက်ရမှာ သွေးပျက်မတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိသည်။ ။

ဒါ..

ဦးမိုးတိမ်ခရဲ့ အခန်းလေ။

သူမပြုစုပေးရမယ့်လူနာက ထိုအခန်းထဲမှာ ရှိနေသည်။ ။

ဒါကို..

သူမဘာကြောင့် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေရတာလဲ။

သံလိုမာကျောအောင် တင်းထားတဲ့ စိတ်တွေက ဖော့ဖယောင်းလို ပျော့ပျောင်းချင်နေသည်။ ။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို မတ်မတ်ရပ်နေရပေမယ့် ခူးတွေ တဆတ်ဆတ်လှုပ်ကာ ကွေးညွတ်ကျချင်နေ၏။

ဒါဟာ...

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်သင့်တာပဲ...

သီတဂူ ဘာတွေကြောက်ရွံ့နေတာလဲ။

ဦးမိုးတိမ်ခဆိုတဲ့ ..

တစ်ချိန်က

နာမည်ကြီး

လျှမ်းလျှမ်းတောက်

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးကို တွေ့မြင်ခွင့်ရဖို့ တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်လုံးလုံး
မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။

ဒါနဲ့ များ တောင် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ဖို့ တွန့်ဆုတ်နေရသေးသည်။

သူမ...

စိတ်တွေကို ပြန်တင်းပစ်လိုက်၏။

ပြီးနောက်..

လှုပ်ရှားနေသော ရင်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းကာ အခန်းတံခါးကို
ခေါက်လိုက်သည်။

"ဒေါက်...ဒေါက်.."

"ဒေါက်"

"ဘယ်သူလဲ...နေရီလား၊ မင်းကို ငါ့ဆီမလာနဲ့ လို့ ပြောထားတယ်
လေ၊ မင်း အမှတ်မရှိဘူးလား နေရီ၊ သွား ထွက်သွား မင်းကိုငါ မတွေ့ချင်
ဘူး"

အို...။

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြားရရုံနှင့် အခန်းပြင်က အင်တာကွန်းမှ တစ်ဆင့်
ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်မောင်းထုတ်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်
ဆိုလျှင်ပဲ သီတကူတစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ဆုတ်
ကာ နောက်သို့ပင် ခြေတစ်လှမ်း ပြန်ဆုတ်လိုက်မိသည်။

"ဘယ်နှယ့်လဲ ..သီတကူ၊ သိပ်ပြီးလန့်သွားလား"

ဟင်

ဒေါ်နေရီနဲ့..

မျက်နှာလေး ထက်မှာ လည်း အပြုံးနုနုလေးက ခိုတွယ်လို့ ။

"ဒါ အဓိက ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး သီတကူ၊ ဒါ ငါတို့ ရဲ့ အိမ်ထောင်
ရေး အစစ်အမှန်ပါပဲ။ မင်းနဲ့ မပတ်သက်ဘူး သီတကူ၊ မင်းဝင်သွားလို
က်ပါ"

ဒေါ်နေရီနုနုက အေးအေးဆေးဆေးပဲ သူမကို ဝင်သွားဖို့ သတိပေး
နေ၏။ ဒေါ်နေရီနုနုကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ။ အခုလို သူမကို အော်ဟစ်
နေခြင်းအပေါ် ဘာခံစားချက်မှ ရှိမနေသလိုပင်။ အလှအပ အပြင်မပျက်
ခပ်အေးအေးပင် နေ၏။

"ဝင်သွားလေ....သီတကူ"

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

"သီတကူ"

"ပြောပါ ...အန်တီနေရီနုနု"

"အန်တီနေရီလို့ ပဲ ခေါ်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့...အန်တီနေရီ"

"မင်းကို စိတ်ချပါရစေနော်"

"ရှင်"

"လူနာကို ပြုစုဖို့ လေ"

"စိတ်ချပါ...အန်တီနေရီ"

"ပြောသာပြောရတာပါ... သီတကူ၊ မင်းကိုမြင်လိုက်ရင် သူသဘော
ကျသွားမှာ အသေအချာပါပဲ၊ ဟင်း၊ ဟင်း၊ မင်းက သိပ်လှတယ်လေ သီ

တကူ၊ ငါလိုအသွားကြီးကို မောင်းထုတ်ပေမယ့်၊ မင်းပြုစုမှာ ကိုတော့ သူ နှစ်သက်မှာ ပါ"

အို...။

ဒါဟာ...ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးကြီးပါလိမ့်။

"မင်း...သူ့ကိုစိတ်ပျက်အောင် မလုပ်နဲ့ နော် သီတကူ"

"ရှင်"

"သူကမှ ...မင်းရဲ့ အလုပ်ရှင်အစစ်ပဲ"

"ကျွန်မ"

"အဆင်ပြေအောင်ကြည့်နေပါ၊ သီတကူ၊ ကဲ ငါသွားစရာ ရှိသေးလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ လိုအပ်တာရှိ အချိန်မရွေး အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဒေါ်ဂျမ်းစိန်ကို ပြောလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ အန်တီနေရီ"

ဒေါ်နေရီနုနုသည် သီတကူအား နှုတ်ဆက်ကာ နေရာလေးကနေ ချာခနဲနေအောင်ပင် ထွက်ခွာသွားတော့၏။

သီတကူ..

တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်ခဲ့သည် ။

ဦးမိုးတိမ်ခရဲ့ အခန်းတံခါးဝရှေ့တွင် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေရ၏။ ကြောက်စိတ်တွေနှင့်အတူ မဝံ့မရဲလေး အခန်းတံခါးကို ထပ်ခေါက်မိသည် ။

"ဒေါက်...ဒေါက်"

"ဟေ့...မင်းမသွားသေးဘူးလား"

အင်တာကွန်းမှ ထွက်လာသော အော်သံနက်ကြီးကြောင့် သူမစိတ်
တွေကို တင်းကာ အသံပြန်ပေးလိုက်၏။

"ကျွန်မ ဒေါ်နေရီနုနု မဟုတ်ပါဘူး ဦးမိုးတိမ်ခ"

ဟင်...။

ဦးမိုးတိမ်ခ တစ်ယောက်

အခန်းပြင်ဘက်ဆီမှ ဆွဲလည်း သံလေးလို သာယာငြိမ်ညောင်းလွန်း
သော ပြန်ဖြေသံလေးကြောင့် ထူတန်းတန်း မျက်ခုံးစိမ်းကြီးတွေ
တွန့်ကြုံသွားရ၏။

နေရီနုနု မဟုတ်ဘူး တဲ့ ။

ဒါဆိုရင်..

သူမက ဘယ်သူလဲ။

ဒီတိုက်ကြီးထဲက လူတွေအားလုံးရဲ့ အသံကို သူမှတ်မိနေပြီးသားပင်

။

သို့ပေမဲ့..

အခုလို အသံမျိုးလေးကိုတော့ သူတစ်ခါမျှ မကြားခဲ့ဖူးချေ။

တံခါးပေါက်ဝလေးဆီသို့ ဦးချဲလေးကိုတွန်းကာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်
ပေးလိုက်သည် ။

ဟင်...။

ဦးမိုးတိမ်ခရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ဖြူရော်ကာ သွားရ၏။ စိ

တံတွေ အလုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားကာ အခန်းတံခါးဝလေးတွင် ရပ်နေသော မိန်းကလေးဆီသို့ မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်မိသွားရ၏။

"မင်း...မင်း ဘယ်...ဘယ်သူလဲ မိန်းကလေး"

"သီတကူပါ ဦးမိုးတိမ်ခ"

"ဘာ"

"ဦးမိုးတိမ်ခကို ပြုစုဖို့ ဒီကနေ့ပဲ အလုပ်ခန့်လိုက်တဲ့ အလုပ်သမားပါ

"

နေရီနန အလုပ်ခန့်လိုက်တဲ့ အလုပ်သမားအသစ်တဲ့ ။

သူ...

အခုမှ ကောင်မလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသွားသည် ။ ငယ်နုနေသော မျက်နှာလေးဆီ အကြည့်စူးစူးလေး ရောက်နေရ၏။

"ဦးမိုးတိမ်ခ"

"မင်း..ဘယ်သူလဲ...သီတကူ"

"ရှင် "

"မင်းမျက်နှာကို ငါမြင်ဖူးနေသလိုပဲ၊ အသိတစ်ယောက်နဲ့ တထေရာတည်း တူနေတယ်"

ဦးမိုးတိမ်ခရယ်..

မြင်ဖူးနေသလိုပဲတဲ့ လားရှင်။

တကယ်ဆိုရင်...

ဒီမျက်နှာကို ဦးမိုးတိမ်ခ မြင်ကိုမြင်ခဲ့ဖူးတာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်

ဟောင်းမှာ ဒီမျက်နှာကို တိတိကျကျ မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးတာပါ ဦးမိုးတိမ်ခရယ်။ ဒါကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဝန်မခံရဲတာကိုတော့ တကယ်ဝမ်းနည်းတယ်ရှင်။

"မင်းပြောလေ သီတကူ"

"ကျွန်မ ..ဦးမိုးတိမ်ခနဲ့ အခုမှ ဆုံတာပါ"

အင်း...။

သီတကူပြောတာလည်း မှန်တာပါပဲ။ ကောင်မလေးရဲ့ အသက်အရွယ်က အလွန်ဆုံးရှိ ဆယ်ရှစ်ပေါ့။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ သူက အခုမှ ဆုံတွေ့ဖူးတာဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။

သို့သော်...

သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးခံစားနေရသည် ။

သီတကူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ဝမ်းနည်းညှိုးငယ်နေတဲ့ မျက်နှာနွမ်းနွမ်းလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းတဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်နေရ၏။ သူထင်မှတ်ထားသလိုများ ဖြစ်နေမလားဆိုတဲ့ အသိကြောင့် စိတ်တွေက ပို၍ ပင် လှုပ်ရှားနေရသည် ။

"မင်းကို ...နေရီနုနု အလုပ်ခန့်ခဲ့တာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဘာအတွက်လဲ"

"ရှင်"

ဦးမိုးတိမ်ခရဲ့ အမေးကြောင့် သီတကူပင် ကြောင်အလေး ဖြစ်သွားရ၏။

"ဖြေလေ သီတကူ"

"ဦးမိုးတိမ်ခကို ပြုစုဖို့ လေ"

"အဟွန်း"

ဦးမိုးတိမ်ခ ကြည်လဲ့စွာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ကွေးညွတ်ပြီး ပြုံးနေ၏ ။ သီတကူအခုမှ ပဲ ဦးမိုးတိမ်ခရဲ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည် ။ အသက်(၅၀) နီးပါးလောက် ရှိမည့် ဦးမိုးတိမ်ခသည် အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် ငယ်ရွယ်နုပျိုနေဆဲပင်။

သပ်ရပ်သော ဆံပင်၊ ချောမွေ့တည်ကြည်သော မျက်နှာနှင့် ဖြူနုဝင်းစိုနေသော အသားအရေတို့ ကြောင့် ကြည့်ကောင်းကာ တကယ့်ကို ခန့်ညားချောမောနေခဲ့သည် ။

စိမ်းထူထူ၊ မျက်ခုံးတန်းကြီးတွေအောက်က စိုလက်နေသော ညှို့့မျက်ဝန်းတစ်စုံက ယခုထိတိုင် အားကောင်းနေဆဲပင်။

ချွန်မြသော နှာတံ စိုရဲရဲနှုတ်ခမ်းတစ်စုံကြောင့် သူမပင် ထိုအလှတရားများကြား နစ်မျောသွားရ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးမိုးတိမ်ခက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ဖြစ်နေခဲ့တာကို။

သီတကူတစ်ယောက်

ခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်မိသည် ။

စိတ်ထဲမှာ ...

စောစောပိုင်းကလို စိုးရွံ့စိတ်တွေလည်း မရှိတော့။ ကြောက်စိတ်ဆိုတာလည်း ဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်းပင် မသိတော့ချေ။ သူမစိတ်ထဲတွင် နာကျင်ခံခက်နေသော ဝေဒနာတစ်ခုသာ စွဲကပ်နေခဲ့သည် ။

"သီတကူ"

"ရှင်"

"မင်း...ဒီမှာ ဘာကြောင့် အလုပ်လာလျှောက်ခဲ့တာလဲ"

"ရှင်"

"မင်း...ကျုပ်ကို ပြုစုဖို့ ထက် တခြားအကြောင်းပြချက် ကောင်း
ကောင်း တစ်ခုလောက် ပြစမ်းပါ သီတကူ"

"ကျွန်မ..ကျွန်မက.."

"ပြောမှာ သာ ပြောပါ...မိန်းကလေး"

"အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ ...ကျွန်မအတွက်ရပ်တည်မှုတစ်ခုရ
အောင် ကြိုးစားခဲ့တာပါ ဦးမိုးတိမ်ခ"

"ရပ်တည်မှု"

ဦးမိုးတိမ်ခ၏ မျက်ခုံးကြီးတွေ တွန့်ကွေးသွား၏။

"ဟုတ်ပါတယ်....ဦးမိုးတိမ်ခ၊ မေမေဆုံးသွားပြီးကတည်းက ရန်ကုန်မှာ ခြေချဖို့ အရဲစွန့်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မအတွက် လုံခြုံစိတ်ချရမယ့် နေရာတစ်ခုနဲ့ ဘဝရပ်တည်မှုရှိတဲ့ လစာငွေတစ်ခု လိုအပ်နေပါတယ် ပြီးတော့ အခုရတဲ့ လစာက ကျွန်မအတွက်တော့ လက်မလွတ်ချင်စရာ လစာငွေပါပဲ ဦးမိုးတိမ်ခ"

ကောင်မလေး စကားက တိခန့်ရပ်သွား၏။

လှပတဲ့ နှင်းဆီဖူး နှုတ်ခမ်းလေးတစ်စုံက တင်းတင်းစေ့နေသည် ။

မျက်နက်ဝန်း ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေထဲမှာ တော့ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် နာကျင်နေသယောင် အနည်းငယ်စိမ်းတောက်နေ၏။

ဒီမျက်လုံး..

ဒီနှုတ်ခမ်းလေးတွေကို သေသေချာချာငေးကြည့်လေ ဦးမိုးတိမ်ခစိတ်တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှား လာလေပါပဲ။

"ဦးမိုးတိမ်ခ"

"ဟေ"

"ကျွန်မကို မေးစရာရှိသေးလားဟင်"

"ရှိသေးတယ် သီတကူ"

"ဒါဆို မေးနိုင်ပါတယ် ဦးမိုးတိမ်ခ"

"မင်း...နှစ်သစ်ကူးဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုကိုများ ကြားဖူးလား သီတကူ"

"ရှင်"

"နှစ်သစ်ကူးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကိုများ မင်းသိမလား သီတကူ"

သူမမျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရသလို စူးရှသော ဦးမိုးတိမ်ခ၏ သံသယ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲစွာ မျက်နှာလေးကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲဖယ်လိုက်မိ၏။

နှစ်သစ်ကူးတဲ့ ...။

နှစ်သစ်ကူးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို သိနေသလားတဲ့ လေ။

"မင်း...သိတယ်မဟုတ်လား သီတကူ"

"ရှင်"

"မင်းသိနေတယ် မဟုတ်လား"

"ဟင့်အင်း ကျွန်မ မသိဘူး ဦးမိုးတိမ်ခ၊ အဲဒီနာမည်ကို ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး"

သူမခေါင်းလေးကို တအားခါယမ်းကာ ငြင်းလိုက်မိသည်။ ။

သူမ...

စိတ်တွေတုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရိပ်မိသွားမှာ စိုးသည့်အလား ဖြစ်နေရ၏။

"ယုံပါ...ဦးမိုးတိမ်ခ ၊ ကျွန်မ မသိပါဘူး တကယ်ပဲ မသိခဲ့တာပါ ဦးမိုးတိမ်ခရယ်"

သီတကူရဲ့ ဖြေလိုက်သံက အက်ကွဲစွာ တိုးလျနေခဲ့သည်။ ။

ဒါကို....

သူမကိုယ်တိုင်လည်း သိနေ၏။

သို့သော်..

သူမဘယ်လိုမှ ကောင်းမွန်စွာ ဟန်မဆောင်နိုင်ပါချေ။ စူးနစ်စွာ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ဦးမိုးတိမ်ခရဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ရှောင်ဖယ်ကာ ခေါင်းလေးကို ငုံ့ချလိုက်မိပါတော့သည်။ ။
